

Η διάσωσης μιας γυναίκας από βέβαιο θάνατο

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Η ζωή και οι αγώνες του Γέροντος π. Κλεόπα Ηλίου π. Ιωαννίκιου Μπάλαν

Το έτος 1947, κάποια νύκτα της περιόδου της νηστείας των Χριστουγέννων, ο π. Κλεόπας εξωμολογούσε πολύ κόσμο μέχρι στις 12 τα μεσάνυχτα και ήτο κουρασμένος. Όταν ξεκίνησε λίγο να αναπαυθή, μπήκε στο εξομολογητήριο μία γυναίκα, ταραγμένη και κλαίουσα του είπε:

-Πάτερ, περιμένω εδώ έξι ώρες. . . *Ηλθα να εξομολογηθώ, διότι έχω μεγάλη αμαρτία μέσα στην καρδιά μου.

-Παιδί μου, τώρα είμαι κουρασμένος. Σε παρακαλώ να έλθεις το πρωί.

-Πάτερ, εάν δεν με δεχθής τώρα στην εξομολόγησι, εγώ θα πάω να κρεμασθώ. Κύτταξε, έχω και το σχοινί στα χέρια μου. Έκανα μεγάλη αμαρτία, διότι εσκότωσα με άμβλωσι πολλά παιδιά. Δέξου με, διότι δεν ημπορώ άλλο να υπομείνω!

Τότε ο Πατήρ εξωμολόγησε αυτή την γυναίκα, την παρηγόρησε, την ενίσχυσε πνευματικά, της έδωσε κανόνα μετανοίας και της έλυσε με την συγχωρητική ευχή την μεγάλη αυτή αμαρτία της.

Την δεύτερη ημέρα αυτή η γυναίκα ήπιε Μεγάλο 'Αγιασμό, ασπάσθηκε τις Αγίες Εικόνες και επέστρεψε ειρηνική στο σπίτι της.

Παρόμοιες περιπτώσεις επανελήφθησαν πολλές φορές, αλλ' όμως ο πατήρ Κλεόπας, ως έμπειρος Πνευματικός, με πραότητα και πνευματική σοφία, πάντοτε παρηγορούσε τις Ψυχές αυτές τις ειρήνευε και τις συνεφιλίωνε με όλους.

Πρώτη αναχώρησις του π. Κλεόπα στην έρημο.

‘Ο π. Κλεόπας, ευρισκόμενος για πολλά χρόνια με τα πρόβατα στα γύρω βουνά, εγνώριζε όλους τούς τόπους και τα κελλιά των ερημιτών.

‘Ακόμη εγνώριζε αρκετούς μοναχούς ησυχαστάς, οι οποίοι αγωνίζοντο σκληρά στα βάθη των ορεινών κοιλάδων, άγνωστοι από όλους και γνωστοί μόνο από τον Θεο και τον Πνευματικό τους.

Το έτος 1948, στις 21 Μαΐου, την ημέρα που εορτάζονται οι Άγιοι Βασίλεις, Κωνσταντίνος και ‘Ελένη, ο Πατήρ ελειτούργησε με τούς άλλους ιερείς της Μονής και εκήρυξε στους ‘Αδελφούς επαινώντας τον μεγάλο ζήλο των ‘Αγίων Θεοστέπτων Βασιλέων, οι οποίοι έδωσαν ελευθερία στους Χριστιανούς εκείνου του καιρού και ίδρυσαν αρκετές εκκλησίες.

‘Η Πανοσιότης του είπε περίπου τα εξής στους μοναχούς της Μονής του: «Να δώση ο Θεός, όπως και οι ιδικοί μας κυβερνήτες να γίνουν όπως οι Άγιοι Βασίλεις για να τούς μνημονεύη και η ‘Εκκλησία στους αιώνες!» Τότε ένας από τον λαομαγνητοφώνησε αυτά τα λόγια του. Την άλλη ημέρα, χωρίς να προλάβη να πάρη τίποτε από τα ρούχα του, τον άρπαξε μία ομάδα ανθρώπων της αστυνομίας, τον έβαλε στο αυτοκίνητο και τον μετέφεραν στην πόλι Τιργκου Νεάμτς.

‘Εκεί τον έβαλαν πέντε ημέρες μέσα σ’ ένα μπουντρούμι, χωρίς νερό και φαγητό, όπου δεν υπήρχε ούτε κρεβάτι. ‘Υπήρχε μόνο το τσιμεντένιο δάπεδο. Κατόπιν τον απέλυσαν, χωρίς να τον δικάσουν.

Μετά από λίγες ημέρες ένας πιστός Χριστιανός είπε στον π. Κλεόπα να αναχωρήση για το δάσος η σε άλλο μέρος ένα διάστημα. ‘Ακούοντας αυτό ο στάρετς, συμβουλευθήκε κι άλλους Πνευματικούς και την ίδια νύκτα κρύφθηκε στα βουνά της Συχαστριάς, στον τόπο που λέγεται «Το πόδι του κούκου», έξι χιλιόμετρα ψηλότερα από το Μοναστήρι. ‘Εκεί έφτιαξε μία καλύβα από χονδρά ξύλα μέσα στο χώμα και προσευχόταν ακατάπαυστα ημέρα και νύκτα, ζητώντας την βοήθεια και το έλεος του Θεού και της Κυρίας Θεοτόκου.

Μια φορά την εβδομάδα ερχόταν νύκτα ο ιερομόναχος Μακάριος, τον εξωμολογούσε και του έφερνε ολίγα τρόφιμα. ‘Ερχόταν ακόμη και ο μοναχός ‘Αντώνιος από την στάνη των προβάτων, διότι εκεί περιτριγύριζε με τα πρόβατα.

Μας έλεγε ο π. Κλεόπας ότι, όταν έφτιαχνε την υπόγεια κρύπτη του, ήρχοντο μερικά πουλιά και εκάθοντο επάνω στην κορυφή του κεφαλιού του. Όταν εκοινώνησε για πρώτη φορά, έξω από την σπηλιά του, ήλθαν κοντα του ένα κοπάδι, ενώ δεν είχαν παρουσιαθή ποτέ ενωρίτερα. Αυτά είχαν στο μέτωπό τους ένα σημείο με την μορφή σταυρού και κελαηδούσαν πολύ ωραία όλη την στιγμή που αυτός εκοινωνούσε. Κατόπιν επετούσαν μακριά.

‘Αργότερα, όταν του ετελείωσε ο Άγιος Άρτος, απεφάσισε να επιτελή την Θεία Λειτουργία. ‘Αφού προετοιμάσθηκε διαβάζοντας όλες τις προσευχές του, ετοποθέτησε το Άγιο ‘Αντιμήνσιο επάνω σ’ ένα κούτσουρο κι άρχισε την ‘Ακολουθία.

Όταν είπε: «Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός, και του Υιού, και του 'Αγίου Πνεύματος, πάντοτε νυν και αεί. . . » εμφανίσθηκε πάλι το κοπάδι με τα ωραία αυτά πουλιά. Τα πουλιά εκάθισαν σε μια γωνία εκεί κοντα και άρχισαν να τραγουδούν. 'Ο Πατήρ αναρωτήθηκε μέσα του: «Τι να είναι άρα γε αυτά; Και μία μυστική φωνή από μέσα του, του είπε ότι ήλθαν οι ψάλτες του χορού να ψάλλουν!» Κατόπιν ετελείωσε η θεία Λειτουργία και κοινώνησε. 'Αφού έκαμε την απόλυσι τα πουλιά έφυγαν. Και έλεγε ο π. Κλεόπας ότι από τότε δεν είδα στο δάσος πουλιά τόσο ωραία, όσον αυτά. Σιγουρα το γεγονός ότι κοινώνησε και το θαύμα με τα πουλιά, τον παρηγόρησαν πάρα πολύ. Ετσι ευχαρίστησε από καρδιάς τον Θεο γι' αυτήν την μεγάλη φιλανθρωπία Του.

Όσο καιρό έμεινε σ' αυτόν τον τόπο, τον βοηθούσαν ο Πνευματικός του π. 'Ιωήλ Γεωργίου, ο τσοπάνης, μοναχός 'Αντώνιος και ένας Χριστιανός από το χωριό Μιτόκου. Το σύνθημα συναντήσεως με τον π. 'Αντώνιο ήτο αυτό: 'Ο μοναχός κτυπούσε μία φορά σ' ένα ξύλο και, εάν ο Πατήρ άκουγε το κτύπημα, κτυπούσε κι αυτός μία φορά, σε άλλο δένδρο. 'Εαν ο ένας δεν απαντούσε, ο άλλος επερίμενε μέχρι να ακούση το καθορισμένο σύνθημα.

'Ο πατήρ 'Ιωήλ του έφερε τρόφιμα, αλάτι, σιτάρι, παξιμάδι και τα έβαζε κάτω από ένα δένδρο, για να μη γνωρίζη κανείς, τον τόπο όπου ευρισκόταν η σπηλιά του.

'Ο πατήρ Κλεόπας αγωνιζόταν πολύ στην σπηλιά του, προσευχόμενος ημέρα και νύκτα. Γι' αυτό και οι δαίμονες του προξενούσαν πολλούς πειρασμούς και τον ετάραζαν είτε ήτο ξύπνιος είτε κοιμώμενος. 'Ακόμη τον εφόβιζαν με διάφορες φαντασίες, όπως έλεγε αργότερα στους μαθητάς του:

«Καποια φορά τα μεσάνυκτα, εδιάβαζα τον κανόνα των προσευχών μου και συγκεκριμένα τούς Χαιρετισμούς της Θεοτόκου. Ξαφνικά άρχισε να ακούγεται ένα δυνατό κατρακύλισμα. 'Εγώ είπα ότι θα είναι μεγάλος σεισμός! Όταν άνοιξα λίγο την πορτίτσα μου, είδα ένα στρατιωτικό άρμα και αρκετούς μαύρους στρατιώτες επάνω σ' αυτό που κρατούσαν πύρινα ρόπαλα.

Ενας απ' αυτούς είπε: «Αυτός είναι ο σάρετς της Συχαστρίας! Βαλτε τον επάνω στο άρμα!» Κι αμέσως ενόμισα ότι ευρέθηκα επάνω. Οι ρόδες του άρματος άρχισαν να περιστρέφονται κι αυτοί ήσαν έτοιμοι με τα πύρινα ρόπαλά τους να με κτυπήσουν και ρίξουν κάτω.

'Εγώ είχα μαζί μου το Βιβλίο των Χαιρετισμών της Θεοτόκου και είπα: «'Αφηστε με λίγο, διότι έχω ένα κείμενο να διαβάσω στην Κυρία Θεοτόκο!» Την ίδια στιγμή είχαν εξαφανισθή τα πάντα. Δεν είδα ούτε άρμα ούτε κανέναν. . . και επέστρεψα στην καλύβα μου».

'Ο πατήρ Κλεόπας καθημερινά εδιάβαζε τούς Χαιρετισμούς της Παναγίας. Καποια ημέρα, όταν άνοιξε το βιβλίο να διαβάση, αισθάνθηκε μία ωραία ευωδία σαν κρίνο και τριαντάφυλλο. Τοτε προσευχήθηκε στον Κυριο να τον διαφυλάξη από τυχόν παγίδες του πονηρού και, εάν δεν είναι από τον Θεο αυτή η ευωδία να την

απομακρύνει. Ελεγε ότι αυτή η ευωδία ίσως να ήτο απάτη των δαιμόνων για να τον ρίξουν στην υπερηφάνεια. Διότι έλεγε συχνά ο π. Κλεόπας: « Όταν προσεύχεσαι μη δέχεσαι την παραμικρή αίσθησι ευωδίας η κάποια αισθητή ωραία εμπειρία, διότι τότε, μπορούν να παρουσιασθούν οι δράκοντες και θα σε ρίξουν στην υπερηφάνεια». Όταν άρχισε πάλι την ανάγνωσι του 'Ακαθίστου Υμνου, δεν αισθάνθηκε πάλι αυτό το άρωμα. Ίσως όμως και να προερχόταν κι από την Χαρι της Παναγίας μας. Γι'αυτό, τέτοια φαινόμενα, οφείλουμε να τα εξομολογούμεθα στον Γεροντα μας. Αυτός με πολλή προσευχή και χωρίς βιασύνη θα μας ειπή τι ακριβώς συμβαίνει.

Μετά από έξι μήνες παραμονής στα βουνά, ο π. Κλεόπας επέστρεψε στην Συχαστρία προς μεγάλη χαρά όλων, τόσο των μοναχών, όσο και των ευλαβών Χριστιανών.

Μετά από 40 χρόνια ο π. Κλεόπας μαζί με δύο υποτακτικούς του, ξεκίνησαν για το δάσος να αναζητήσουν την σπηλιά στην οποία έμενε το έτος 1948. Έξερεύνησαν σιγά-σιγά εκείνους τούς τόπους, όπου ο ίδιος ασκήτευσε, αλλά δεν ημπούσαν να εύρουν την τοποθεσία. Μετά επήγαν μακρύτερα. Όταν επέστρεφαν όντες κουρασμένοι, σταμάτησαν στην άκρη μιας χαράδρας για να γευθούν κάτι.

Την ώρα που έτρωγαν, ο π. Κλεόπας παρατήρησε ότι εκάθοντο ακριβώς επάνω στον τόπο της υπογείου καλύβας του. *Ήτο όμως κατεστραμμένη. 'Ημπορούσαν όμως να ιδούν κομμάτια από την ξυλεία, σίδερα και σανίδια. 'Ο Πατήρ ήτο πολύ χαρούμενος διότι ευρήκε την σπηλιά, στην οποία έμεινε στην νεότητά του και είπε: «'Ιδου ένα αληθινό θαύμα! Όταν είπαμε ότι ματαίως εδώ κοπιάσαμε ο Κυριος μας χαροποίησε με την ανακάλυψι της καλύβας μου!» Κατόπιν, δοξάζοντας τον Θεο, επέστρεψαν στο Μοναστήρι.

Μετάφρασις-επιμέλεια υπό Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου
Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω 1999

Πηγές: hristospanagia.gr – anavaseis.blogspot.gr

